

## سخن فصل

بررسی فرایند تحول گفتمانی فرهنگی چهار دهه گذشته در آستانه دهه پنجم انقلاب اسلامی، از ضروری ترین اقداماتی است که محققان و اندیشمندان باید به آن پردازند؛ اینکه گفتمان فرهنگی دهه اول انقلاب چگونه با عناصر مختلف و گاه متضادی مانند مذهب گرایی، علم گرایی، امامت و دموکراسی، جهان بینی اسلامی، سوسیالیسم، سوسیالیسم و سرمایه داری، دنیا گرایی و آخرت نگرایی و در نهایت، نگاه این جهانی و آن جهانی را انعکاس می داد تا مسیر انقلاب اسلامی موانع را پشت سر نهد و اینکه، رهبران توانمند چگونه این مهم را به انجام رسانیده اند، نیازمند بررسی و تحلیل است.

اینکه این گفتمان چگونه با عناصری چون: مطلق گرایی، حضور مذهب در امور اجتماعی و فردی، اصالت شرع و تکیه بر مذهب، پیوند معاد گرایی و آرمان گرایی، تقلید، ولایت فقیه و روحانیت، ضدیت با بیگانه و بازسازی سنتها، راه خود را گشود و توانست جنگ را اداره کند و در جهانی که همه سلطه گران در یک سو و انقلاب اسلامی مظلوم در سوی دیگر به دنبال حقوق ملت و امت اسلامی بود، نیازمند کنکاشی عمیق است.

اینکه گفتمان فرهنگی دهه های بعدی انقلاب در غوغای مدرنیسم و عمل گرایی از یک سو و تحریمهای بین المللی از سوی دیگر و یافتن ثبات امنیتی در تأثیر گذاری برنامه های مخرب دشمنان خارجی و تعارض و تضادهای فرهنگی در کارگاههای سیاسی نیروهای داخلی به تعادل دست می یابد، می طلبد که مطالعات کارشناسانه ای را در پی داشته باشد. تعامل نیروهای رقیب داخلی در عرصه انواع جولانگاههای انتخاباتی که هر ساله به طور معمول در کشور جریان دارد، همچنین نوع گفتارهای بین المللی با دشمنان خارجی و رقبای بین المللی، نشانگر عمق مؤثر ادبیات دینی در فرهنگ لایه های اقشار کشور است و مفاهیمی مانند اعتدال را با ضرورت هایی همانند عدالت پیوند می دهد که از اهمیت ویژه ای برخوردار است.

جوامع برخوردار از پویایی فرهنگی، قادرند متناسب با شرایط عمومی جامعه و نیازهای مربوط، ادبیات و مراودات و تعاملهای مؤثری تولید کنند که موجب ثبات جامعه در کسب اهداف متعالی باشد. امید است با عنایت اندیشمندان و صاحبان قلم در بررسی لوایح پیچیده فرهنگی گفتمان دهه های انقلاب، ره توشه مدیران عمومی و سازمانی را برای نیل به اهداف متعالی انقلاب، توفیق امکان پذیری دهیم.

سیدرضا سیدجوادین  
سر دبیر